

На Берлинската олимпиада се прочу Бибукъ — единъ черенъ африкански синь: той е бързокракъ и взе първата за скокъ награда. И съсъ свойто шимпанзе, и съ норвежчето Калмаръ, веселъ и добъръ другаръ, и съ виенската пѣвица Вѣра — сладкопойна птица, върху пѣргава камила, вредъ прочута съ чудна сила, съ малъкъ салъ по Дунавъ тукъ, спрѣ въ България Бибукъ. Малко българче тогава, Гошо, смѣлъ водачъ имъ става. И тогазъ, една година, вредъ Бибукската дружина съ веселба и смѣхъ премина. Де ли тѣ не се отбиха? Много славни градове и планински върхове, и морето посетиха. И кждето минатъ тѣ, българска олимпиада правятъ. Всѣкое дете взема нѣкаква награда. Бѣлото море тогазъ, Македония тѣй свята и на Добруджа полята бѣха все подъ чужда властъ. Та бибукската дружина, безъ да може да ги види, по свѣта далечъ замина, но на Гоша обещава пакъ да дойде нѣкой день. Гошо много нажаленъ тукъ съ камилата остава.

*

Гошо вкжши се завърна при другаритѣ безброй. И съ голѣма-

та камила вредъ на почитъ бѣше той. Но учебната година само въ скитане премина. Гошо умно едете, смѣло почна да чете. Да се кжпе ли отива, книжка въ джобовѣтъ скрива. И на лозе ли вървятъ, все съ камилата сж двама и подъ сѣнката голѣма все четатъ, четатъ, четатъ. Затова ще кажа право, туй съвсемъ не е лъжа, следъ като почете здраво, изпита си издържа.

Три години тѣй минаватъ и борби голѣми ставатъ: И страна подиръ страна влизатъ бързо въвъ война. Гошо картата разгрѣща и къмъ своята камила често тжжно се обръща: „Ехъ, камилке, гледай тукъ: сигуръ съ Англия воюва нашиятъ добъръ Бибукъ. И въ Норвегия — горката, нашиятъ добъръ другаръ, бързоногийтъ Калмаръ, кой знай днесъ какво ли пати! А и Вѣра де е днесъ? Може би съсъ своя братъ тя е въ Нью-Йоркъ, чуденъ градъ или е въвъ Хамерфесъ. Писахъ имъ, но не отговарятъ наштѣ весели другари. Не пристигатъ вечъ писмата, въвъ война е днесъ земята.

Тѣй минаватъ день следъ день. Но веднажъ, съвсемъ засмѣнъ, Го-